

ухото дума не долавя,
несвързанъ роятъ откънтява,
умира, щомъ излита.

Пристѣпи пазачътъ, наблизо се спрѣ,
лицето унило съ свѣщъта той огрѣ.
Лицето е страшно, безъ капка животъ,
а погледа мѣтенъ, бездвиженъ, унилъ
той сякашъ въ безкрайната вѣчностъ е впилъ,
сълзи по лицето, и кърви, и потъ,
въ устата спи шепотъ — напѣвенъ и тихъ.

Пазачътъ боязливо спуствна
ухо къмъ шепнещитѣ устни.
И сякашъ вѣс вѣтръ тихъ,
чу повестъ отъ живота лихъ.
И все по-низко, все по-низко
къмъ устнитѣ се свежда — блиско
къмъ шепота — по-тихъ, по-тихъ,
догдето сглъхва. Но пазача
стои все неподвижно тамъ,
лицето му въ сълзи — той плаче,
въ сърцето — ужасъ нѣмъ.
Стои той дълго прикованъ,
догдето като сепнатъ въ сънъ
се стресна и избѣга вѣнъ.
И живъ догдето бѣ въ свѣта,
не каза туй, що чу въ нощта.
Лицето му замръзна въ мракъ,
не се усмихна нивга пакъ.

А следъ пазача тъмнината
изпълня мигомъ всичко тукъ,
и мѣрятъ капки въ тишината
пакъ времето съсъ вѣренъ звукъ.
Затворникътъ — той все така